

5. Писарчук О.В., Кудіна О.М., Тютлікова В.В. Проблемні аспекти формування облікової політики суб'єкта державного сектору / О.В. Писарчук, О.М.Кудіна, Тютлікова В.В. // Технологический аудит и резервы производства. – 2015. – № 1/5(21). – С. 46-50.

6. Пушкар М. Вимоги до формування облікової політики / М. Пушкар // Становлення облікової політики в Україні: тези доп. Всеукр. наук. конф. 18-19 травня 2007 р. – Тернопіль: Економ. думка, 2007. – С. 181-182.

Кошаренко І.Ю.

студентка,

Науковий керівник: Потапова Н.О.

кандидат економічних наук, доцент,

Харківський інститут фінансів

Київського національного торговельно-економічного університету

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ВИТРАТАМИ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Поглиблення кризових явищ у світовій економіці та погіршення економічного середовища в середині країни викликало необхідність пошуку інноваційних методів ведення господарської діяльності. Одним з найсуттєвіших чинників забезпечення ефективного функціонування підприємств є процес управління витратами спрямований на оптимізацію формування витрат з застосуванням економіко-математичних методів на базі обліково-аналітичних даних. Останнім часом багато вітчизняних та зарубіжних науковців-економістів у своїх працях приділяли підвищену увагу економіко-математичному моделюванню витрат. Серед них: А. Чандлер, К. Друрі, М. Акулов, О. Голуб, В. Антонов, Г. Берегова, Є. Рясних, Ю. Цал-Цалко, В. Загорулько, В. Палій, А. Кузьмичов, М. Медведєв, О. Лотиш, А. Московчук, та інші.

Дослідження еволюції підходів до розуміння витрат виявило трансформацію глибинного змісту сутності витрат у процесі розвитку соціально-економічних відносин. Сучасні підходи орієнтуються на ресурсне забезпеченні виробничих процесів і відповідне генерування витрат. В економічній теорії та практиці широке розповсюдження має паралельне використання термінів «видатки», «платежі», «затрати», що обумовлено термінологічною базою вітчизняного інституційного середовища. Однак, у вітчизняній нормативно-правовій базі термін «затрати» взагалі не використовується, а терміни «видатки» та «платежі» пов'язані з бюджетною сферою і використанням інструментів фіскального впливу держави, тому більш виправданим видається застосування терміну «витрати» [1, с. 235-240]. Управління витратами – це, перш за все, процес, що залежить від управлінських рішень суб'єктів управління витратами і які реалізуються

виконавцями різних рівнів з метою визначення ресурсних об'єктів та управління ресурсними потоками підприємства. Наявність різних суб'єктів впливу у сфері управління витратами (власники, менеджмент, контролюючі органи) обумовлює різну цільову спрямованість обліково-аналітичного забезпечення процесів управління витратами, відповідно кожен із суб'єктів впливу на процеси управління витратами має свої вимоги і цілі, що обумовлює наявність значних відмінностей у їх інформаційних потребах.

Процес управління витратами тісно пов'язаний з застосуванням економіко-математичних методів та моделей. Оптимізація витрат – один із методів управління витратами, оскільки на основі отриманих оптимальних вирішень завдань приймають управлінські рішення з підвищення ефективності виробництва. В той же час значення критерію, що відповідають оптимальним значенням факторів, дають змогу зробити прогноз щодо поведінки даного об'єкта. Проблеми формування витрат стосуються насамперед їх оптимізації

Основними методологічними труднощами при розрахунку кореляційної формули для планування собівартості являються вибір найбільш відповідного її вимірника та відбір чинників, що впливають на нього, – аргументів [2, с. 318; 4, с. 96-115]. Хоча існуючими методиками передбачено попередній розрахунок собівартості на 1 гривню товарної продукції в поточних цінах, перейти до цього показника можна по-різному: наприклад будувати кореляційну формулу безпосередньо для цього показника або ж кореляційно визначати пов'язані з ним показники, а потім переходити від них до витрат на 1 гривню товарної продукції [3]. Представляє інтерес також розрахунок інших узагальнювальних показників собівартості.

Загальновизнано, що показник собівартості у вигляді витрат на 1 гривню товарної продукції в діючих цінах не є універсальним [5, с. 357]. Його недоліки особливо позначаються при зрушеннях в асортименті продукції і при зміні гуртових цін. Тому у ряді випадків при аналізі виявляється корисним визначати показник витрат на 1 гривню валової продукції у незмінних цінах. Можливо, цей показник доцільно використати і при планових розрахунках.

Узагальнення результатів дослідження привело до наступних висновків: отримана формула дозволяє орієнтовно визначати за даними про об'єктивні особливості підприємств вірогідні витрати на 1 гривню валової продукції; використання формули утруднюється внаслідок значного розкиду фактичної собівартості навколо розрахункової; в цілях зменшення відхилень між розрахунковими і фактичними даними необхідно внести зміни в математичну модель залежності.

Надалі, доцільним видається введення у формулу показника продуктивності праці. Продуктивність праці найбезпосереднішим чином впливає на рівень собівартості продукції. У той же час необхідно враховувати, що показник продуктивності праці має набагато більший діапазон коливань, чим витрати на 1 гривню продукції. Велика відмінність в діапазонах коливань між показниками собівартості продукції і продуктивності праці може негативно позначитися на результатах розрахунку. Тому бажано включити в кореляційну модель темпи зниження собівартості і зростання продуктивності

праці, оскільки коливання цих показників як правило відбувається в досить вузьких межах, а існування зв'язку між ними може бути перевірене статистично.

Список використаних джерел:

1. Бутинець Ф.Ф. Бухгалтерський управлінський облік. / Ф.Ф. Бутинець – Житомир: ЖІТІ, 2010. – 448 с.
2. Лотиш О.Я. Економіко-математична модель оптимізації витрат на виробництво продукції підприємницьких структур / О.Я. Лотиш // Науковий вісник Буковинського державного фінансово-економічного інституту: Зб. наук. праць. Вип. 4. – Чернівці, – 2003. – С. 317–320.
3. Рудомін Г.А. Методи побудови економіко-математичної моделі управління витратами на підприємстві. [Електронний ресурс] / Г.А. Рудомін // – Режим доступу: <http://www.rusnauka.com/>
4. Грабовецький Б.Є. Економічне прогнозування і планування: навч. посібник / Б.Є. Грабовецький – К. : Центр навчальної літератури, 2003. – 188 с.
5. Дякон В.М. Математичне програмування: навч. посіб. / В.М. Дякон. – К.: Вид-во Європ. ун-ту, 2007. – 497 с.

Рубан Л.О.

кандидат економічних наук, доцент;

Овчаренко Ю.С.

студентка,

Харківський інститут фінансів

Київського національного торговельно-економічного університету

СТРУКТУРНО-СТАТИСТИЧНИЙ ПІДХІД ДО СТВОРЕННЯ СИСТЕМИ ДІАГНОСТИКИ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА

Враховуючи нестабільність політичної ситуації в країні, яка без сумніву негативно впливає на економіку, у діяльності українських промислових підприємств простежується дефіцит фінансових ресурсів, що приводить до скорочення їх господарської активності, зниження фінансово-економічної результативності та погіршення фінансового стану. Однак не всі підприємства здатні оперативно виявити та усунути перші прояви кризи тим самим наражаючи себе на високий ризик «невиходу» з неї. З огляду на це, гостро постає питання щодо своєчасної та ефективної діагностики фінансового стану, яка дасть змогу виявити несприятливі тенденції розвитку та попередити настання банкрутства. При цьому вирішальну роль відіграє правильний вибір системи показників для діагностики, що надасть змогу достовірно оцінити економічну безпеку та попередити розвиток негативних кризових явищ на підприємстві.

Проблеми діагностики фінансового стану підприємств є темою досліджень багатьох зарубіжних і вітчизняних науковців, однак запропоновані